

[Finansministeren.]

og praktisk, ogsaa under Behandlingen af dette Finanslovsforslag, nemlig Spørgsmaalet om det, som man plejer at kalde Lovgivning paa Finansloven, skal jeg dernæst tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger. Lovgivning paa Finansloven er jo blevet saadan en Slags Slagord, som man ynder at anvende ved visse Lejligheder, i Almindelighed for at betegne noget meget slemt og noget meget forkert. Man bruger det i Regelen overfor Modstandere, og dermed er for saa vidt Ordets Indhold karakteriseret. Nu er det jo saadan, at der altid har været Lovgivning paa Finansloven; i hvert Fald saa længe jeg har kendt Finansloven — det er naturligvis ikke saa længe, der er mange ærede Medlemmer i dette høje Ting, som har kendt den meget længere end jeg — og har beskæftiget mig med disse Forhold, har der altid været rigeligt med Lovgivning paa Finansloven. Enhver Finanslov indeholder en Del Anmærkninger, som ændrer bestaaende Love, og det er der heller ikke noget ondt i. Det bliver ofte ved en saadan Diskussion hævdet af de ærede Medlemmer af Rigsdagen og andre, som angriber Begrebet Lovgivning paa Finansloven, at det er noget, man kan tillade, naar man selv er enig i det, der foregaar, medens man ikke synes om det, naar det, der foregaar, ikke tiltaler en, og det vil sige, at der maaske teoretisk set bør være Enighed om en saadan Lovgivning. Der er naturligvis meget i, at det gør Betænkelighederne mindre, at der er Enighed mellem de forskellige Partier, men teoretisk og statsretligt set forandrer det ikke en Tøddel ved hele Forholdet — det er og bliver Lovgivning paa Finansloven.

Jeg tillod mig i det høje Folketing under Debatten i Efteraaret at paavise, at der paa de Finanslove, som var vedtaget i de sidste Par Aar, fandtes en Række Bestemmelser, som i Virkeligheden var Lovgivning, men for at blive ved det Finanslovsforslag, der her foreligger, skal jeg blot erindre om, at der har været en ret omfattende Diskussion i Folketinget om, hvad der kunde være af Lovgivning paa dette Finanslovsforslag, som der ikke var Enighed om. Jeg skal nævne et Spørgsmaal som Sukkerordningen, som der findes en Tekstanmærkning om paa Finanslovsforslaget. Fra Venstres Side i

Folketinget angreb man paa det kraftigste ikke alene Regeringen, men ogsaa det konservative Folkeparti, fordi de gik med til en saadan Lovgivning paa Finansloven. Det konservative Folkeparti sagde hertil — det var ikke Ordene, men det var Meningen: Lad os bare ikke skabe os, her er saamænd ikke mere Lovgivning, end der har været saa mange Gange før, det er ikke det, Sagen drejer sig om.

Der har ogsaa været diskuteret om Lovgivning paa andre Punkter paa Finansloven, idet det konservative Folkeparti ved Finanslovens tredie Behandling, ogsaa før forøvrigt, meget stærkt har bebrejdet ikke alene Regeringen og Regeringspartierne, men ogsaa Venstre, at der saa stærkt blev lovgivet paa de militære Budgetter. Denne Lovgivning ansaa man endogsaa for at være af en saa kraftig Art, at man ikke vilde stemme for Finansloven i Folketinget. Vi har altsaa her to Omraader, hvor de Partier, som ellers er i Opposition mod Regeringen, stærkt bebrejder hinanden, at de hver for sig lovgiver paa Finansloven. De Konservative bebrejder Venstre, at de lovgiver paa de militære Budgetter, og Venstre bebrejder de Konservative, at de lovgiver med Hensyn til Sukkerordningen. Nu maa man sige, at Venstre har ikke ladet sig stærkt anfægte af de Konservatives Angreb med Hensyn til Lovgivning paa Finanslovens militære Budgetter — ikke i Aar, heller ikke sidste Aar. Man satte tværtimod, om jeg saa maa sige, Ministeriet Madsen-Mygdals Stilling ind paa ikke at lade sig anfægte af det konservative Folkepartis Angreb paa dette Punkt; saa man maa formentlig fra Venstres Side mene, at de Konservatives Krav om ikke at lovgive paa Finansloven ikke indeholder synderlig Realitet. Man vil altsaa heraf se, at man ikke fra de to Partiers Side har noget imod at lovgive paa Finansloven, naar blot man selv faar Lov til at bestemme, hvad det skal dreje sig om.

Jeg skal anføre endnu et Eksempel, som yderligere viser, hvor vanskeligt det kan være for de to Oppositionspartier at træffe den rette teoretiske og praktiske Linie i saa Henseende, nemlig et Tilfælde, hvor netop disse to Partier har tvunget mig som Finansminister til at lovgive paa Finansloven paa et Omraade, hvor jeg havde fremsat et almindeligt Lovforslag. Det drejer sig om